

KAKO SAM REŠILA DA ZADRŽIM

Prvi put smo se ozbiljno posvađali, moj nos i ja, kada sam bila u godinama prvih zaljublivanja, a on je išao uvek ispred mene i radoznalo se unosio u lice sagovornika.

„Čim postanem punoletna i uzmem svoj život u svoje ruke, videćeš ti!“, obećavala sam mu.

Slike iz profila bile su one koje ne idu u album nego ostaju gurnute ka dnu fioke, da me ne nerviraju.

Nekako u to vreme, Barbra Strejsend je bila u jeku popularnosti, a svi su pisali o tome kako joj nesavršen profil, da upotrebimo eufemizam, baš nimalo ne smeta da osvaja srca muškaraca i gledalaca. Naprotiv.

Ta uteha je kratko trajala. Barbra je ubrzo povukla malo više na intelektualnu, nego na estetsku stranu i bilo je jasno da je to jedini izlaz nama nosatima. Biti pametan i duhovit.

Tako me je, nehotice, moj najbližiji neprijatelj, poveo putem biranja posebnih knjiga, filmova i ljudi.

Pa ko da se još ljuti?

Život s profilom

Osamnaesta je prošla nehotice s gužvom oko upisa na fakultet, pa diploma, porodica. Muž me je uveravao da bih bez svog profila bila neka druga, strana Ljilja, a ja sam sa zahvalnošću popila taj lek. Neki drugi put bi mi citirao družbenika Alana Forda, Boba Roka: „Kad budem dovoljno bogat, dat ću si operirati nos.“

„Divan ti je, mama, nosić. Šta se brineš?“, govorio bi mi sin. „A i praktičan je. Mogu da se sakrijem ispod kada pada kiša.“ Eto šta se dešava kada raspustiš decu, izgube svako poštovanje.

U svakom slučaju, dolazak godina ne donosi samo bore, nego i nešto malo pameti, a naročito samopouzdanja, pa je moj dragi neprijatelj postao predmet doskočica, smeha, i konačno

pao u zaborav. Setila bih ga se kada bih se s mojim sapatnikom i kumom Mićom ljubila za Novu godinu i rođendane, pa bismo se onako srpski, tri puta, sudarali nosevima i smejali se.

Ko je rekao „nos“?

I eto me s 45, s očuvanim profilom, kao urednik časopisa „Estetska hirurgija i kozmetika“, kako obilazim kongrese, srećem najbolje i najpoznatije domaće i svetske hirurge i raspitujem se kako da se rešim... podočnjaka.

„Šta biste vi, doktore, mogli da učinite s mojim podočnjacima?“, pitala sam čuvenog Brazilca, dr Luisa Toleda.

„Pravo pitanje je, šta biste vi želeli da učinite sa svojim podočnjacima“, odgovorio je, baš onako kako kažu da treba da razgovara lekar s pacijentom kako bi saznao njegove motive, želje, namere.

Kad bolje razmislim, izgledalo je kao iz nekog vica. Dolazi žena kod estetskog hirurga i on joj odmah kaže: „Vidim već, draga moja, došli ste da promenite nos.“ A ona, začuđena, kaže: „Ma ne, doktore, ja bih da smanjim podočnjake...“

Stvarno, nos mi nije pado na pamet sve dok, nakon jedne prehlade, nisam danima imala problem s disanjem. Svake večeri sam stavljala kapi za nos da bih mogla da zaspim i razmišljala da li bih, ako bih iz zdravstvenih razloga morala da operišem nos, promenila i njegov izgled.

Ideja je bila privlačna. Mmmmm... Zamišljala sam sebe kako stajem pred ogledalo, okrećem profil i gledam u... Upomoć! Ko je ovo?

Da li bih sebe prepoznala bez ovog životnog saputnika s kojim sam se posle toliko godina, najzad pomirila. Dobro, ne baš sasvim. I dalje se trudim da se slikam samo iz anfasa.